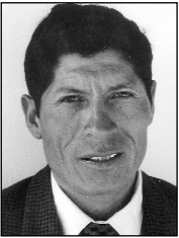

Det gjelder ditt hjerte...

Av evangelist Ubaldo Marca, Peru

For så sier Herren til Judas menn og til Jerusalem: Bryt dere nytt land og så ikke blant torner! Omskjær dere for Herren og ta bort hjertets forhud, Judas menn og Jerusalems innbyggere! Ellers skal min harme fare ut som ild og brenne, uten at noen slokker, for deres onde gjerningers skyld.

Jer 4:3-4

Dette er Herrens advarsel. Den gjaldt hans folk i Jerusalem og Juda, og den gjelder deg og meg. Ingen av oss slipper unna Herrens advarsel og dom. Vi skal alle stå for Gud med våre liv. Dommens dag kan intet menneske rømme fra!

Vi som har drevet med jordbruk, vet hvordan jorda må tilberedes. Den må renses for stein, røtter og ugras. Det er et hardt arbeid, i alle fall her hos oss, hvor det gjøres for hånd.

Jesus sier i Matt 23:25: «Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som gjør beger og fat rene utvendig, men innvendig er de fulle av rov og urenhet.»

Dette gjelder sannelig ikke bare dem. Det treffer også meg!

Det går an å få til en fin ytre fasade, men hva med hjertet?

Paulus sier om Israelfolket at «de har nidkjærhet for Gud, men uten den rette forstand.» (Rom 10:2) Saken er at de brukte sin egen forstand, og all deres religiøsitet ble utvendig. De pyntet og flikket på fasaden og var opptatt med det ytre.

Måtte Guds lys få opplyse hjertene våre, venner! Saken er alvorlig. Det gjelder vårt indre liv. Det er der synden sitter. Vi elsker oss selv. Vi tror godt om oss selv og har høye tanker om oss selv. Vi lever selvlivet!

Når en åker skal ryddes, trengs det både et redskap og en arbeider. I dette tilfellet er Guds Ord redskapet. Men når Herren sender en arbeider på åkeren, en av våre brødre, som peker på våre feil, se da reagerer vi. Slikt vil vi ikke ha noe av og tenker: «Er han noe bedre enn meg, kanskje? Hva har han med å irretesette meg?»

Slik er vårt hjerte, vi vil ikke la oss irretesette, verken av Gud eller mennesker.

Du, hvor vi trenger føgende råd fra Herren: «Så råder jeg deg at du kjøper av meg ... øyensalve til å salve dine øyne med, for

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Håvar Fjære, Goksjøruta
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31
E-post: hafja@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

at du kan se.» (Åp 3:18)

Herren må få åpne våre øyne, Herren må få oss i tale, Herren må få vise oss vår synd og vår syndighet.

I våre hjerter vokser det torner og ugress. Hvis Ordet skal gro blant dette, blir det til ingen nytte. Vi kan ikke hegne om ugress og torner, og samtidig tro at Ordet skal vokse og bære frukt i hjertet.

Men så opplever jeg at jeg ikke makter å få skikk på hjertejorden min. Jo dypere jeg graver, jo mer torner, røtter og stein finner jeg. Så blir det min bønn og mitt rop: «Herre, du må gripe inn!»

Å, måtte vi få leve i den daglige fornyelse sammen med Jesus! Jeg er født på ny ve Ordet, men jeg trenger også at det nye livet daglig fødes i mitt hjerte, at Jesus og hans ord og nåde får makt og rom i hjertelivet.

Jeg synes jeg er en god far og ektemann, men sannheten er at jeg skulle være mye mer hengiven og uselvisk som far og ektemann. Det er bare nåden som kan redde meg. Uten den er jeg fortapt!

Nåden gir meg et helt nytt hjerte, ja Jesu eget hjertelag og hjerteliv blir mitt. Mitt gamle hjerte er fullt av ugress, torner og stein. Alt må bli nytt, fordi alt vårt gamle er fortapt.

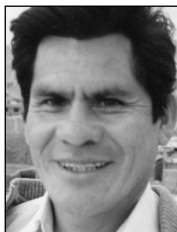
Hos Jesus får du et nytt hjerte – og nytt liv – hver dag! Her må vi leve, i kilden, hos ham, i Ordet. Her finner du livet!

Bønn: Vi takker deg, Herre Jesus, for livet og for syndenes forlatesle. Må Den Hellige Ånd ransake våre hjerter, og gi oss ydmykhetens ånd, Herre! Ordet ditt er mat for vår sjel, den himmelske mat som hver enkelt av oss trenger, og som vi alltid er avhengige av, Herre. Takk for ditt blod som rant for våre synder!

Fritt etter Ubaldo Marca ved morgenandakt på kontoret i Arequipa 9/12-2003

Utålmodighet, mismot og frelse

Av evangelist Damián Heredia, Peru

Så brøt de opp fra fjellet Hor og tok veien til Rødehavet for å dra omkring Edoms land. Men på veien ble folket utålmodig. De talte mot Gud og mot Moses og sa: Hvorfor har

de-re ført oss opp fra Egypt, så vi må dø her i ørkenen? For her er verken brød eller vann, og vi er inderlig lei av denne usle maten! Da sendte Herren serafslanger inn blant folket. De bet folket, og mye folk av Israel døde. Så kom folket til Mo-ses og sa: Vi har syndet, fordi vi har talt mot Herren og mot deg. Be til Herren at han vil ta slangene bort fra oss! Og Mo-ses bad for folket. Da sa Herren til Mo-ses: Lag deg en serafslange og sett den på en stang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve. Så laget Moses en kobberslange og satte den på en stang. Og når en slange hadde bitt noen, og han så på kobberslangen, ble han i live.

4M 21:4-9

Det fortelles i en anekdote at djevelen ville selge sine redskaper, men en kjøper la merke til at det på et av dem stod «ikke til salgs.» Dette fanget hans interesse, og han lurte på hvorfor det ikke var til salgs. Han maste og insisterte helt til djevelen måtte fortelle sannheten: «Jeg kan greie meg uten alle de andre redskapene, men dette ene må jeg ha. Det er det mest effektive i mitt arbeid blant Jesu venner. Med dette kan jeg nå til hjertene, men uten dette er det umulig. Og når jeg har nådd hjertet, har jeg en åpen dør til å gjøre hva jeg vil. Dette redskap kalles mismot.»

Vi vil i denne timen tale sammen om den store faren som ligger i utålmodighet og mismot for en kristen.

Her leser vi om et folk som befinner seg i stor nød. Mange er bitt av giftige slanger og svever mellom liv og død. Og det er ikke hvilket som helst folk, men Guds eget folk som er på vei fra slaveri-

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, mars/april 2004:

Det gjelder ditt hjerte.... Av evangelist Ubaldo Marca, Peru	side 1
Utålmodighet, mismot og frelse. Av evangelist Damián Hereida, Peru ...	side 3
Hvor er ditt hjerte! Av Celso Valdiglesias, Peru.....	side 7
Redningsmannen. Av Miguel Curse, Peru.....	side 7
Smak og se at Herren er god!. Av Hans-Henrik Brix.....	side 8
Jakob, – den hjemmeværende sønn. Av Gunnar Nilsson, Sverige	side 11
Misunnelse. Av Karl Notøy	side 18
Pinsestevne og hovedsommerskole.	side 19
For tanken alt for stort. Av Karl Notøy.....	side 20

et i Egypt til det lovede land som flyter av melk og honning. De har fått oppleve det ene underet etter det andre, sett Gud redde dem fra egypterne ved Rødehavet, fått vann fra klippen, brød fra himlen og Herrens beskyttelse dag og natt. De er nesten framme ved det lovede land, og så skjer dette triste, – de blir mismodige. De ligner en skibbrudden som drukner ved land, etter en lang svømmetur og bare få meter fra redningen.

I 4M 16 leser vi om Korahs barn som satte seg opp mot Herren, og ble slukt levende av jorden, og om Israels barn som knurret mot Moses og Aron og 14 700 mann av folket døde under Herrens hjem søkelse.

Også om Moses står det at han syndet i ørkenen. Han fikk se landet fra toppen av et høyt fjell, men han fikk ikke selv komme inn. Vi kan lese om dette i 4M 20. Folket samlet seg mot Moses og Aron og trettet med dem. De klagde både på Moses og Herren. Under dette mismot, mistet også Moses tålmodigheten og ble kjødelig. Han slo på klippen som Gud hadde bedt ham tale til, og han talte hardt til folket.

De mange år på reise hadde trøttet ut Israelsfolket. Det skulle lite til før de ble mismodige. Når de 12 spionene kom tilbake fra Jeriko, var 10 av 12 grepet av mismot, og smittet hele folket med sitt mismot.

I 1Kor 10:6f leser vi at «disse ting hendte som forbilder for oss, så vi ikke skal ha lyst til det onde, slik de hadde lyst til det. (...) La oss heller ikke friste

Kristus, slik noen av dem gjorde, og ble ødelagt av slanger. Knurr heller ikke, slik noen av dem knurret, og ble drept av ødeleggeren.»

Mismotet i Israelsfolket førte til at de knurret mot Herren og hans tjener Moses. På samme måten er det med våre hjerter. Der mismotet får plass, blir det knurr og tvil, og du mister synet på frelsen og evangeliet.

Israelsfolket kritiserte Gud for at han ved Moses hadde ført dem ut i ørkenen for å dø. Men det var jo det motsatte som var tilfelle; – Gud hadde ført dem ut i ørkenen for å frelse dem. Men mismotet førte til at de talte usant om Gud, og det enda han hadde sørget for dem i alle år og gitt dem alt de trengte. Og mannaen som Gud hadde gitt dem daglig i 40 år, foraktet de og kalte den elendig. De syntes det var skral mat og lengtet til kjøttgrytene i Egypt.

Her ser du menneskehjertet. Slik er også våre hjerter. Vi har fått den himmelske manna, selve evangeliet. Men ofte synes vi det virker så skralt og trøstesløst, enda det er det ene nødvendige! Guds ord er livet brød, Jesus er livets brød, og alle troende lever av det. Dette brød er absolutt nødvendig, og mer enn nok, for enhver troende. Og enda nåden er ny hver morgen, som mannaen i ørkenen, så kjenner vi på fristelsen til mismot.

Det er fordi vi er av samme kjøtt og blod som Israelsfolket i ørkenen. Mismotets synd ligger oss snublende nær. Det er lett å sette seg på sin høye hest og se ned på Israelsfolket. Men er du sann i

ditt hjerte, må du erkjenne at det står ikke bedre til med deg enn med dem.

Hva skal vi da gjøre for ikke å falle i mismotets og utålmodighetens synd?

Jo, vi skal ta til oss av den himmelske manna, av Guds ord. Vi skal igjen og igjen høre evangeliets ord om han som døde i synderes sted.

Den materielle mat spiser du flere ganger daglig, men hvor ofte spiser du din manna fra himmelen? Uten mat og drikke, duger helten ikke, sier vi. Men uten åndelig mat, blir det heller ikke noe kristenliv. Spiser jeg ikke livets brød, får jeg ingen åndelig styrke og ingen åndelig utholdenhet.

Men med den åndelige mat, er det ikke som med den daglige mat. Av den kan du spise deg mett, ja så mett at du ikke orker mer. Men jo mer du spiser av den åndelige mat, desto mer appetitt får du, du blir aldri mett, aldri trett av å høre om han som gikk i døden for deg, han hvis blod rensar deg fra all synd.

Israelsfolket knurret og foraktet brødet fra himmelen. Vi må anta at de derfor ikke ville spise det. Så ble de slitne og desillusjonerte og beskyldte Herren for å ha onde planer med dem. De mistet synet på løftet og troen på Guds nådige ledelse. Og synden og Satan fikk makt i hjertene.

Så ser vi dødens makt gjøre seg gjeldende ved slangene som stakk folket. Vi ser en parallell til syndefallets dag, der Adam og Eva ble stukket i sitt hjerte av slangen. Og slangegiften er dødelig. Syndens lønn er døden, døden herjer i

leiren. Det er alvor, dødsens alvor. Og mismotet må vike plassen for vekkelse: Folket roper til Moses og til Gud om frelse og utfrielse.

Ved slangene førte Herren dem til syndserkjennelse og rop om nåde og syndenes forlatelse.

Så tenkte nok folket de skulle få medisiner og motgift av Moses, en pille å spise eller en mikstur å drikke. Men de får et merkelig svar. De skal se opp til en kobberslange og leve!

Men fornuften protesterer mot denne absurde løsning. De hadde vel nok slanger? Det var jo akkurat det som var problemet, og så driver Moses gjøn med dem ved å be dem se på en modell av det motbydelige dyret som var deres fare og trusel. Nei, det er uakseptabelt, et hån mot de syke og døende...

Men nettopp her var middelet, de som så – ble virkelig friske! Og det *kun* ved å se!

Djevelen er den gamle slange. (Åp 12:9) Hans dødelige bitt er synden, som er mye farligere enn slangegiften i ørkenen. Ja, synden er en grusom gift, og hele menneskeheten er bitt og forgiftet. (Rom 3:23 og 5:19)

Det holder at du tilhører menneskeslekten for å være en synder. Om du ikke ser en eneste synd hos deg selv, så er det nok at du er født av en kvinne, for hvert menneske er smittet med synd fra mors liv av, sier Skriften. (Sal 51:7)

Din situasjon er som Israelsfolkets i ørkenen, du er bitt av en giftig slange og du er dødsdømt!

Men så har Gud utsett et legemiddel.

Det er ikke noe du skal ta eller gjøre, men det er noe du skal se og høre! Like- som Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik ble Menneskesønnen opphøyet på korset. (Joh 3:14) Ditt problem er synden. Du er ved djevelens dødelige bitt, blitt en synder og du er full av syndens gift.

Så ble Jesus gjort lik med deg, han ble gjort til synd, ja til selve synden, og han ble hengt opp på en stang, på korset.

Når da du ser til korset, så ser du der din synd, liksom Israelsfolket så sin dødelige fiende på stangen. Du ser også din dødsfiende på stangen, – du ser din synd henge der. Og så skjer det noe fryktelig – Guds dom rammer Jesus. Men dette fryktelige er det vidunderlige. For det er din synd som rammes og dømmes i Jesus. Så kan du reise deg, – frisk og rask og frelst! Dette er evangeliet. Det var dette evangelium som ble forkynt av Gud ved Moses i ørkenen.

La gå med at folket kanskje ikke skjønnte det, men det virket, – de ble frelst. Gud ber heller ikke deg om å skjønne, men om å se, – og bli frelst!

Tenk at Jesus ble et menneske. Han fikk del i kjøtt og blod. (Heb 2:14) Og alt dette kun og ene og alene for å frelse deg og meg! «Han skal løfte et banner for folkene,» sier profeten Jesaja. (Jes 11:12) Dette banner er Jesu kors!

Hva sier folk flest her i Peru om Jesu død? «Den er fryktelig og beklagelig,» sier de, «noe som vi slett ikke liker, og gjerne skulle sett gjort!»

Men slik snakker de fordi de ikke har

Guds ords lys. For Jesu død på korset er den største seier og triumf. «Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» (Kol 2:14-15)

Her er vår frelse. Her er livet, frelsen, ja, legemiddelet for menneskeheten. Men dette er en dårskap (spansk: galskap) for dem som går fortapt. (1Kor 1:21) Men for oss som blir frelst er det en Guds kraft! (1Kor 1:18)

Mange søker tegn og under, men vi forkynner Jesus korsfestet for våre synder. Der er den sanne frelse. Jesu død var Paulus' store tema, og han utbryter: «For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet.» (1Kor 2:2)

Dessverre tok ikke jødene imot Jesus. De foraktet Kristi død. (Joh 6:36; 12:37) Og de gikk fortapt i sin synd. Det ble deres storeulykke.

Hvordan skal vi bli frelst?

Jo, vi skal se opp til ham som gav seg selv for våre synder.

Det lyder som dårskap (galskap), men her er frelsen, her er liv og salighet.

Du skal få se på ham, vende dine øyne mot ham som er din gjenløser.

Og vår tro på **ham** frelser oss! Om min tro nok er liten og svak, så er **han** mektig til å bevare meg til det evige liv.

Amen.

Hvor er ditt hjerte?

Av Celso Valdiglesias, Peru

Da så Jesus på ham og fikk ham kjær. Og han sa til ham: Én ting mangler du: Gå bort og selg alt du eier, og gi det til de fattige. Så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!

Mark 10:21

Vi leser her om en mann som hadde gjort mye fint og godt i livet. Men Jesus pekte på det som bandt ham: Han elsket sin rikdom høyere enn Jesus!

Hvordan er det med oss? Vi står i samme fare, – å elske det vi eier i denne verden høyere Jesus.

Jesus ber denne mannen selge alt for å få en skatt i himmelen. Men hans hjerte henger ved hans eiendom.

Måtte det ikke være slik med oss. Det er én ting det står om: Å vinne det evige livet. Intet kan sammenlignes med det.

Her hos oss blir dette anskueliggjort bl.a. gjennom søndagsåpne butikker.* Du ønsker å selge mer for å tjene noen slanter ekstra. Slik selger vi sjelen vår, – butikken blir viktigere enn livet med Jesus.

Jesus kaller oss til den gode del. Han vil gi oss sine himmelske gaver. Det er langt viktigere enn vår jobb, vår butikk og vårt jordiske liv. Han vil frelse oss, gi oss syndenes forlatelse og et evig liv!

*Vitnesbyrd av Celso Valdiglesias
i Arequipa 7/12-2003*

* Det er vanlig blant de kristne å ha små hjemmebutikker, og fristelsen til å ha søndagsåpent er stor.

Redningsmannen

Av Miguel Curse, Peru

Jeg trodde lenge at frelsen var å sammenligne med en som er i ferd med å gå under og drukne ute på havet. Så kommer det en båt og kaster ut et tau med en livbøye. Jeg griper om bøyen og de heiser meg om bord.

Men jeg har fått se noe annet!

Sannheten er at jeg ligger hjelpeløs i sjøen. Jeg er ikke engang i stand til å gripe om livbøyen. Jesus måtte selv gå i vannet for å frelse meg, og når han griper meg og vil frelse meg, stritter jeg i mot, jeg vil ikke la meg frelse.

En redningsmannen må sette den skibbrudne ut av spill med et slag mot hodet for å få reddet ham.

Slik er også vår situasjon. Mennesket vil ikke la seg frelse før alt håp er ute.

Jeg har fått se at hele frelsen står til Kristus som har kjøpt meg med sitt blod og reddet meg ut fra død og dom.

I frelsen finnes det ikke egeninnsats!

*Vitnesbyrd av Miguel Curse
i Arequipa 7/12-2003*

Hilsen fra vennene i Peru

Ved avslutningen av bibelkurset i Peru 7/12-03 sendte de denne hilsen til oss i Norge:

«Vi vil gjerne hilse misjonsvennene i Norge med Kol 1:12-14+21-22. Vi ser fram til å treffes i himmelen der vi fra Peru og dere fra Norge kan snakke sammen på samme språk.

Men inntil vi treffes der, kan vi daglig treffes for nådens trone og slik ha samfunn med hverandre.»

Smak og se at Herren er god!

Av Hans-Henrik Brix

«*Smak og se at Herren er god! Salig er den mann som tar sin tilflukt til ham*»

Salme 34: 9

Flukt, nød og trengsel var situasjonen for David når han skrev Salme 34, og da forstår vi at Davids egne erfaringer ligger til grunn for beskrivelsen av hvordan det er å høre Herren til. Her får vi ikke bare se inn i Davids hjerte og liv, men også inn i erfaringer vi selv kan gjøre som Guds barn, både når det gjelder nød og trengsel på forskjellig vis, men også av Guds godhet og trofasthet. Vi kunne ha ventet en klagesang, men får en lovsang preget av tillit og fortrøstning til Herren.

Guds ord oppfordrer oss altså til å smake og se, kjenne og erfare at Gud virkelig er god. Det er ord vi må tillegge stor betydning, for de kommer fra en mann som bokstavelig talt måtte flykte for å redde livet. For David var Herren hans tilflukt i all slags nød. På den bakgrunn skal vi legge merke til at David innleder salmen med å prise Gud: «*Jeg vil love Herren til hver tid, hans pris skal alltid være i min munn.*»

Det er ikke vanskelig for oss å takke Gud når vi er glade. Det er natur-

lig for oss å takke Gud for god helse, mat og klær, familie og venner, et meningsfullt arbeid, fred og frihet i landet og mange andre goder. Når vi har det godt, kommer takken nesten av seg selv, men når vi møter motgang i form av sykdom, konflikter i hjem og menighet eller på arbeidsplassen, økonomiske problemer eller forfølgelse, da settes vår tro på prøve. Og da viser det seg om vår kjærlighet til Gud er ekte. For heller ikke en kristen kan regne med å bli spart for motgang i livet. David sier det så klart, og han talte av egen erfaring: *Mange er den rettferdiges ulykker* (v.20), og han nevner *alt det som forferdet ham* (v.5). *Denne elendige ropte*, skriver han i v. 7, og tenker sannsynligvis på seg selv, for han var i stor nød.

Slike uttrykk viser hvor tungt en kristen kan ha det. Men også i slike perioder kunne David takke og prise Gud. For sann takknemlighet og glede er nemlig ikke avhengig av gode ytre forhold, men kommer fra et hjerte som elsker Herren uansett. Den som har Gud som sitt egentlige og største gode, kan også takke ham i motgangstider.

David gledet seg i Herren. I v. 6 skriver han: «*De så opp til ham og*

strålte av glede...» Det var ikke i denne verden, og heller ikke i sitt eget hjerte eller i de rike evner og anlegg Gud hadde gitt ham, David fant gleden. Men det var Herren, hans velgjerninger og frelse, som gjorde David glad. I Salme 35 som også er av David, sier han i v. 9: «*Min sjel skal glede seg i Herren, fryde seg i hans frelse.*» Å glede seg i Herren står her synonymt med å fryde seg i hans frelse. Å glede seg i Herren er altså det samme som å fryde seg i og over Guds frelse.

I Fil. 4,4 gjentar Paulus denne formaningen til de kristne om alltid å glede seg i Herren. Han sier: «*Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere!*»

Det er verdt å legge merke til at denne påminnelsen kommer umiddelbart etter at Paulus har nevnt noen av sine medarbeidere som har sine navn skrevet i livets bok. Å glede seg i Herren er først og fremst å glede seg over at vi er Guds barn med arverett til Guds rike. I Kristus er vi utvalgt til frelse og evig liv. Det er vår rikdom som ingen kan ta fra oss. I sammenligning med denne himmelske arv er våre trengsler for intet å regne. Paulus selv var forberedt på å lide martyrdøden, men det kunne ikke ta gleden fra ham. For han så frem til å bli forenet med sin Herre.

Men takken til Gud skyldes ikke

bare frelsen og håpet vi har i vente, men også hans omsorg og hjelp i trengsler:

- *Jeg søkte Herren, og han svarte meg, han fridde meg fra alt det som forferdet meg (v.5).*
- *Denne elendige ropte, og Herren hørte, han frelste ham ut av alle hans trengsler (v.6).*
- *Herrens engel slår leir rundt omkring dem som frykter ham, og han utfrir dem (v.8).*
- *De som søker Herren, skal ikke mangle noe godt (v.11).*
- *De rettferdige roper og Herren hører, av alle deres trengsler utfrir han dem (v.18).*
- *Herren frelser dem som har en sønderknust ånd (v.19).*
- *Ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig (v. 23).*

Her sier altså David om Herren at han hører og besvarer bønn, han utfrir av trengsler, han sørger for sine hellige, og han frelser og frikjenner de som har en sønderknust ånd. Kjennetegnet på sann lovsang, er at Gud, hans allmakt, frelse og velgjerninger mot oss, er i sentrum.

Har du din glede i denne verden, eller kanskje i din åndelige utrustning og tjeneste i Guds rike – eller er det frelsesnavnet Jesus som gjør deg glad? Fryder du deg over at ditt navn står skrevet i livets bok?

Hva skal vi gjøre, hvis vi mangler glede i vårt kristenliv? Jo, da skal vi tenke på, fordype oss i og takke for den rikdom Gud har gitt oss i evangeliet om sin Sønn. *De så opp til ham og strålte av glede* (v.6). Vi blir ikke glade ved å se på oss selv, på våre fortrinn og mangler. Det fører enten til hovmod eller mismot, men å se på Herren, på hans storhet, omsorg og godhet – og hans kjærlighet til syndere, gjør glad. *Jesaja 12* er en lovsang for frelsen. Her sier profeten i v.2 «*Se, Gud er min frelse! Jeg er trygg og frykter ikke. For Herren Herren er min styrke og lovsang. Han ble meg til frelse.*»

Slik taler en kristen som har sin glede i Gud og hans frelse. Derfor er glede, jubel, lovsang og misjon grunntonen i dette kapitlet. Og det er ingen grunn til at det skal bli mindre av denne overstrømmende glede etter hvert som årene går. For frelsens kilder er uuttømmelige. I Jes. 12,3 står det slik: «*Dere skal øse vann med glede av frelsens kilder.*»

Hvorfor da nøye seg med dråper når vi i Jesus har adgang til nådens hav? Vi synger jo i en sang (Sb.3): «*Strømmer, strømmer av nåde, salighet, glede og fred! Vi ber deg om mer enn dråper, strømmer send over oss ned!*»

Skal vi nøye oss med åndelige smuler, når Gud har åpnet sitt rike

skattkammer for oss? I Joh10 taler Jesus om seg selv som den gode hyrde som er kommet for å gi oss liv og overflod. Jesus tenker selvsagt ikke på materiell velstand og overflod, men på et rikt åndelig liv.

Vi frelses ved å høre evangeliet om Guds Sønn, og ved det samme evangelium fornyes vi i vårt kristenliv. Israelittene ble lei mannaen i ørkenen, og mange bekjennende kristne synes også å ha fått nok av ordet om korset.

En erfaren kristen leder og forkynner skrev til meg at i dag er en opp tatt av all mulig annet enn nettopp ordet om korset. Men fortsatt er det kristne som hungrer og tørster etter Guds sanne evangelium, og disse skal vi preke for uten å tenke på resultatene. I en etterfølgende hilsen uttrykte han seg slik: «*Tenk at vi i en mørk tid har sett lyset og får øse av hele Kristus-fylden! Det er ikke bare nåde, men nåde over nåde! Selv opplever jeg en dyp glede og lykke over evangeliet. Den gjør tjenesten lett. Et liv i Ånden og Ordet bringer sangen inn i hjertet*“.

Ja, smak og se at Herren er god!

Jakob, – den hjemmenværende sønn

Av Gunnar Nilsson, Sverige

Her følger andre tale i en serie på to, holdt på sommerskolen på IMI Stølen 3. august 2002. Den første er gjengitt i L&E, nr 9/2003 med utgangspunkt i Luk 15:11-32 om den fortapte sønn.

Tekst: 1M 32:2232

Vi er nå kommet til den hjemmenværende sønnen. Fins det intet håp for ham? Jo, det gjør det, og den veien skal vi se på i dag. Det skal vi gjøre ut fra beretningen om en velkjent person, nemlig patriarken Jakob. Han ligger meg varmt på hjertet, for jeg har selv vandret – nesten i detalj – samme vei som Jakob. Så dette er ikke bare en preken, det er også et vitnesbyrd.

Jakobs oppvekst

Vi skal nå se på veien for den som tilsynelatende alltid har vært hjemme. Jakob er, som antagelig de fleste av oss, født i en kristen familie. Hans farfar er Abraham, troens far. Hans far er Isak, en mann som kanskje virker litt «fargeløs», men vi kunne ha bruk for mange som Isak i vår tid. For det står om Isak at han gravde opp igjen de brønnene som hans far hadde gravd og som filistrene hadde kastet igjen.

De nådens brønner som troens fedre har gravd, kaster alltid filistrene igjen. Isak rensket disse brønnene og gav dem samme navn som hans far, Abraham hadde gitt dem. Det er viktig. Vi kunne trenge mange slike i dag!

Jakob er altså oppvokst med gudsfrykt. Han har alltid villet være et Guds barn. Det står at han vandret som en from mann, og bodde i telt. Han har altså ikke

slått sine teltplugger så fast i denne verden at han har bygd seg hus. Nei, han bor i telt som en gjest, en pilgrim, han skal snart herifra.

Allerede før tvillingene Esau og Jakob blir født, blir det sagt at den eldre skal tjene den yngre. Det er helt imot den skikken som rådde. Den eldste skulle få det meste av arven. Han skulle være familiens overhode. Han hadde førstefødselsretten, han hadde retten til Guds rike, åndelig sett. Men den yngste, han som ingen rett hadde til Guds rike, han får arve saligheten. Den som har den aller minste «rett» til å komme inn i Guds rike, han blir alltid utenfor.

Vår venn Jakob vokser altså opp i et kristent hjem, men i et hedensk miljø, tilsvarende slik vi begynner å få det i våre nordiske land. Men han vokser opp i løf-teslandet.

Brødrene

Esau blir en jeger som er mest ute i skog og mark. Han er kanskje den som virker mest sympatisk og rett fram. Jakob er mer en mammagutt som holder seg hjemme. En gang Esau kommer hjem, utsluttet og utmattet fra jakt, har Jakob nettopp kocht en matrett. Og Esau, som knapt orker å slepe seg de siste metrene hjem, ber ham om å få litt av den ferdige matretten. Jakob sier: «Selg meg da i dag din førstefødselsrett.» Og Esau svarer: «Se, jeg holder på å dø, hva verd har vel da førstefødselsretten for meg?» Så selger han førstefødselsretten for et måltid mat.

Dette er en forferdelig handling, for i

åndelig mening selger han retten til Guds rike, retten til å tilhøre Kristus, den første-fødte av de døde, den første blant mange brødre.

Jakob er en from mann, men han kvier seg ikke for å utnytte sin brors nødtilstand. Han begynner alt nå å gjøre seg for-tjent til å bære det navn han har fått, **Jakob**; bedrager, luring.

Nå har han dessverre skaffet seg «rett» til Guds rike. Men hvordan skal han komme dit, – dit hvor man bare kommer av nåde? Han er altså, som mange kan være, from på utsiden. Men man kan være from og samtidig en bedrager og leve i fusk, gjerrighet, hor, alkoholisme og uforsonlighet, – som from, men fremdeles være en Jakob, en bedrager.

Vi får vel kanskje si litt om Esau og synden. Det syntes nok for Esau som for den bortkomne sønnen, at han hadde valgt rett. Han fikk jo den mat han trengte i den aktuelle situasjonen. Og slik er det jo med synden. Det kan synes som vi har valgt rett, når vi velger den letteste veien.

Jeg tenker det er mange av oss som er blitt tilbudt den ferdige «matrett». Når du kommer i en virkelig nødsituasjon og ikke ser noen mulighet til å komme fra det, da kommer djevelen og tilbyr deg en lett og enkel løsning.

Det var bare en hake ved det hele – at du måtte selge din salighet.

Vår venn Jakob passer seg i det ytre. Han er ikke som sin bror, ute og herjer med de hedenske jentene i Kanaans land, som han dessuten gifter seg med, til sine foreldres sorg.

Bedrageren

Så begynner Isak å bli gammel og

blind og tenker at han snart skal dø. Han kaller til seg Esau, for nå er tiden kommet til å velsigne den eldste sønnen. Men Rebekka, som hører hva som blir sagt, kaller til seg Jakob. Så lurar de den gamle, blinde Isak. Jeg ser for meg at Jakob står med hjertebank foran sin far når han sier: «Røsten er Jakobs, men hendene er Esaus!» – «Er du virkelig min sønn, Esau?» Han svarer «ja» og så får han velsignelsen.

Nå var det vitterlig sagt at den eldre skulle tjene den yngre, men det var ikke Jakobs sak med bedrageri å ordne den saken. Det var Guds ansvar. Vi behøver aldri hjelpe Gud med å oppfylle sine løfter til oss. Vi kan se på kong David som eksempel. Kongeriket hadde blitt tatt fra Saul, men enda satt Saul formelt på tronen i mange, mange år. Og David la ikke to pinner i kors for selv å sette seg på kongetronen, den som Gud hadde lovt ham.

Nei, det var Herrens sak å sette ham på den. Når vi skal hjelpe Gud å oppfylle hans løfter, blir det aldri bra. Da blir det som når Abraham og Sara skulle hjelpe Gud å oppfylle løftet om løftesønnen som skulle bli født; da fødes det bare en trellesønn og intet annet.

Nå var det helt rett at Esau ikke kunne få velsignelsen. Han hadde jo solgt første-fødselsretten. Og vi ser hvor tragisk dette omtales i Heb 12:16-17. Nå har Esau kommet dit hvor han ser hva han gjorde. Det hjalp ikke at han gråt og bad. Han har solgt sin rett til Guds rike. Han kan ikke komme inn, han kan ikke få velsignelsen.

Hvor tragisk – for noen jordiske fordeler, for ett sekund på denne jord – å selge sin rett til Guds rike! Vi vet jo at Judas solgte sin Herre og Mester for 30 sølv-penger, Esau for en matrett.

Mange har solgt sin Herre for langt mindre enn det. Det er så lett for oss men-

nesker å forblindes av denne verden, til bare å se det vi har for øynene. Og ingen må tenke at det kommer ikke til å bli noen fristelse for meg å gjøre som disse, for den fristelse kan vi alle møte.

Gud møter Jakob

Men vår venn Jakob er også virkelig blind. Han må flykte til sin onkel for at ikke Esau skal drepe ham. Mens han hviler i Betel, legger han en sten under hodet og sover. I en drøm ser han stigen som er reist helt opp til himmelen og Guds engler som går opp og ned. Den stigen er også et bilde på forsoningen, på Guds vei som Jesus åpnet for oss til himmelen. Og øverst står Gud og sier til Jakob: «Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud. Det land hvor du nå ligger, vil jeg gi deg og din ætt. Din ætt skal bli som støvet på jorden. Du skal utbre deg mot vest og mot øst, mot nord og mot sør. Og i deg og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes. Se, jeg er med deg og vil bevare deg hvor du går, og jeg vil føre deg tilbake til dette landet. For jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort det jeg har sagt deg.» (1M 28:13-15)

Dette var virkelig en overraskelse for Jakob, og han sier når han våkner: «Sannelig, Herren er på dette sted, og jeg visste det ikke.»

Jakobs forhold til Gud

Her i Betel gir Jakob et løfte, – en bestemmelse kan vi kalle det, med tanke på en del åndelige vekkelser i vår tid. Dette er første gangen vi ser noe om Jakobs eget gudsforhold. Det synes som han ikke tidligere har hatt noen personlige, åndelige erfaringer. Vi kan si at han har vandret som en kristen på foreldrenes tro og autoritet.

Vi vet at Herren mange ganger presen-

terer seg som Abrahams, Isaks og Jakobs Gud i Bibelen. Jeg tror vi skal merke oss hva som står her: «Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud.» Han er enda ikke blitt Jakobs Gud.

Jakob kjenner den sanne Gud bare som sine fedres Gud, ikke som sin egen Gud.

Slik er det også for oss, slik er det for deg. Det holder ikke at du kjenner Herren som din fars og mors Gud eller din farfar eller farmors Gud. Du må kjenne ham som din frelser, som din Gud.

Så gir Jakob et løfte. Han sier: «Der- som Gud vil være med meg og bevare meg på denne min ferd, og vil gi meg brød å ete og klær til å kle meg med, og jeg kommer tilbake til min fars hus i fred, så skal Herren være min Gud.»

Dette er virkelig en merkelig beretning. Første gangen vi ser at Herren taler med Jakob, sier han ingenting om hans syndige liv. Gud bare velsigner denne bedrageren. Dessuten stiller Jakob vilkår for at Gud skal være hans Gud.

Det finnes dem som mener at Jakob all- tid har vært en kristen. Men skulle dette være en kristen bekjennelse, er det en merkelig kristendom: Om du velsigner meg med materielle goder, med brød og lykke her på jord, da skal du være min Gud, men ellers kan det være!

I tjeneste hos Laban

Så leser vi at Jakob kommer til sin morbror Laban i Haram, og blir glad i hans yngste datter, Rakel. Laban lover å gi ham Rakel hvis han vil arbeide hos ham i sju år som gjeter.

Nå er Jakob kommet dit at han skal begynne å høste det han har sådd. På et vis er Jakob nå er kommet til sin overmann. Morbror Laban ser at Gud er med Jakob,

at alt han gjør lykkes for ham, og Laban derfor begynner å bli rik og mektig. Hvordan skal han kunne beholde dette gull-egget enda lenger? Jo, Jakob får smake sin egen medisiner. Laban lurte ham ved å gi Jakob sin datter Lea til hustru, istedet for Rake! Men det gjør ingen ting! Arbeid hos meg i sju år til så får du gifte deg med Rake! også om en uke!

De neste sju årene blir besværlige og lange for Jakob. Solen steker om dagen og i kalde netter må han være på vakt mot rovdirene. Laban er en streng herre, men likevel fornøyd med sin gjeter og avtaler mot lønn å få beholde Jakob lenger. Selv om Laban stadig endrer lønnen, blir det snart slik at det er Jakob som har de største og beste hjordene. Gud velsigner demne bedrageren, men da er ikke Jakob så velsett lenger. Labans sønner misunner ham. De synes Jakob har fått for mye av deres eiendom.

Åndelig «framgang»

Jakob er blitt en framgangsrik mann i Haran, langt borte fra løfteslandet hvor han egentlig skulle vært. Han har vært meget arbeidssom og fått store, åndelige hjorder. Det er mang en Jakob som har slått seg ned der i Haran, som bare vil se sine hjorder vokse – og aldri vendt tilbake til løfteslandet.

Nå skal vi hilse på Jakob i Haran og stille noen spørsmål. Vi spør: «Hva slags Gud har du egentlig, Jakob? Hva tror dere da han svarer? Jo, jeg tror Jakob svarer at Gud er en meget god Gud. Og det er virkelig sant. Det er ingen som Gud.

Men spør vi litt om troen, om den nye fødsel og den trange porten, så blir nok svarene mer svevende. Kanskje legger han sin nye fødsel ved Betel. Det var virkelig

en avgjørende hendelse for Jakob av umåtelig stor betydning. Kanskje legger han den ved omskjærelsen, dvs. dåpen. Eller kanskje legger han den en gang han har bekjent sine bedragerier og ytre synder – og kjent en viss lettelse ved det.

Kan hende skulle Jakobs svar ikke hatt så lite likhet med dagens framgangssteologer, som sier at det er Guds vilje å rikelig velsigne med materielle goder...

På omvendelsens vei

Men nå er det jo slik at Jakob er på helt feil sted. Han skulle vært i løfteslandet. Hvordan skal Gud få en så framgangsrik mann tilbake til løfteslandet?

Jo, det er jo som vi sa, det blir ikke lenger så trivelig å være hos Laban. Da sier Herren til Jakob: «Vend tilbake til ditt fedreland ... og jeg skal være med deg.»

På den reisen har han god tid til å tenke. Han har mye ungdom i sine hjorder og må ferdes langsomt. Så får han rede på at Esau kommer imot ham med 400 mann. Da øker uroen og angsten hos Jakob. Det er som disiplenes vandring fra Cesarea Filippi til Jerusalem. (Matt 16:13) Det er en avklodende vandring, en angstens vandring – med en hemmelig uro i hjertet.

Under denne reise, når han nærmer seg elva Jordan, hører vi for første gang at det fins en viss selverkjennelse hos Jakob. Da tenker han på Guds godhet imot seg og kjenner på egen uverdighet. Da er det ikke lenger tale om å stille vilkår. Det er virkelig noe nytt hos vår venn Jakob. «Jeg er uverdigg til all den miskunnhet og trofasthet som du har vist mot din tjener,» sier han. «For med min stav gikk jeg over Jordan her, og nå er jeg blitt til to leirer.»

Dette at Jakob vandret med staven er viktig, for staven i Bibelen er evangeliet, Kristus. Det sier oss at Jakob har vandret som en kristen bekjenner, en from mann

som bekjenner sin tro på Frelseren.

I det ytre en kristen, men enda langt fra Guds rike, for han halter ikke. Hva skal han med en stav når han ikke halter?

Jeg har ofte en liten stav eller kjepp når jeg er ute på markene hjemme. Det er meget behagelig selv om jeg ikke er halt. Just slik vandrer mang en Jakob med staven som en prydgjenstand, en spaserstokk.

Men Jakob har det slik som vår Frelser sier om kvinnen når hun skal føde, da har hun sorg og smerte. (Joh 16:21) Hans nye fødsel nærmer seg, men han vet ikke om det. Det er som jeg sa i går om den trange porten; det er få som finner den. Det er få som vet hvor den fins. Jakob vet slett ikke hvor den fins. Men uroen i Jakobs hjerte er åpenbar. Det er en uro som ikke har noe navn, noe som man ikke kan få tak i...

Visst var det lett med de ytre syndene, med bedrageriene og det andre. Men hva skal man gjøre når man har bekjent alle synder og alt man har gjort – og det fremdeles er uro i hjertet? Hva skal man gjøre da?

Jeg minnes selv hvorledes det var i den tilstanden. Jeg måtte mange ganger sette fra meg motorsaga i skogen, sette meg på en stubbe og gråte – over min tids kristendom og min egen. Men hva det var som var feil eller hva som manglet, det var aldeles skjult for mine øyne.

Jakob forsøker å kjøpslå når han hører at Esau kommer mot ham med 400 mann. Da sender han gaver i forveien, den ene etter den andre. Han vil kjøpe seg vei inn i det lovede landet, lik den fortapte sønn som med egne krefter, ved egen fortjeneste ville bli verdig til nåden. Til slutt har han fått alt han eier over Jordan, der ved overgangen ved Jabbok. Han er alene tilbake – og det er natt.

Den trange port

Da hender det forunderlige der ved overgangen, som jo er et bilde på den nye fødsel, inngangen til løfteslandet, inngangen til Guds rike, til Kanaans land. Jakob hadde nok tenkt at det bare var å traske inn. Da han gikk ut, så var det bare å gå over Jordan, og det hendte ingen ting. Det er jo bare å gå inn igjen...

Men Gud kan ikke slippe Jakob inn i løfteslandet. Tror du at du bare kan gå inn i Guds rike, at Gud bare kan ta imot deg slik som du er? Nei, det er umulig. Gud kan ikke slippe inn bedragerer i himmelriket. Da ville det ikke lenger være noe himmelrike.

Der møter Jakob en motstander. Gud selv i en mannsskikkelse – på en måte han ikke hadde kunnet drømme om. Han som har vandret så lenge med evangeliet, med staven; han som bare har blitt velsignet av Gud. Og hva hender nå? Han hindres i å komme inn i løfteslandet. Og hvem er det som hindrer ham? Hvem er det som hindrer deg i å komme inn i Guds rike? Er det djevelen som hindrer deg? Nei, det er det ikke. Er det loven som hindrer deg? Nei, det er det ikke. Til sist er det bare evangeliet som utestenger fra Guds rike – på grunn av vantro.

Vantro som er noe vi aldri har gjort. Det er en tilstand som vi lever i, og det er derfor det er så vanskelig å få tak i det. Den Gud som aldri har sagt et vondt ord til Jakob, er nå hans dødsfiende. Hvilket sjokk for denne vår venn Jakob. Han som trodde at alt sto vel til. Det var jo Gud selv som hadde sagt at han skulle gå inn i løfteslandet – og så er det Gud selv som hindrer ham i å komme inn!

Men det er ikke lett å overvinne Jakob. Det er ikke lett å få denne vår venn til å gå fullstendig konkurs, en personlig konkurs, skyldig til full erstatningsplikt. Gud må få Jakob til å miste retten til Guds rike, han

må bli åndelig fattig, for salige er jo «de fattige i ånden, for himlenes rike er deres».

Gud må skade Jakob. Han får et slag på hofta så hofteskåla går av ledd, og han er en merket mann for livet. Han er slått, han er fortapt. Han kommer alltid til å halte som et minne om denne kampen, denne overgangen. Just slik som alle mennesker kommer til å halte som har gått over elva Jordan og kjempet med Gud.

På det kan vi kjenne igjen dem som har gått over vadestedet ved Jabbok. Han er nå blitt en synder på en helt annen måte enn tidligere. Først var vekkelsen kommet i samvittigheten over de ytre syndene. Nå er oppvekkelsen også kommet i hjertet, der kjærligheten til verden, vantroen og hovmodet sitter, syndene mot evangeliet. Han kommer heretter hele livet til å ha bruk for en stav å støtte seg på; han er en synder som er i behov av nåde, som behøver evangeliet.

Den nye fødsel

Er det så ferdig der ved Jabboks vadested? Nei, dessverre er det slik at mang en Jakob vender tilbake til Haran og blir svinvoktere. Og derfra vandrer mange også direkte inn i løfteslandet og blir nådetjuver og evangeliets største fiender. Men en ting gjør Jakob i det minste rett i, – han sier: «Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg.» Det viktigste mangler enda – velsignelsen – den som Esau ikke kunne få av sin far: Guds velsignelse, som er Kristus.

Du trenger også velsignelsen fra en gjennomboret hånd på Golgatahøyden, velsignelsen i Lammets blod, det som ble strøket på dørstolpene i Egypt, slik at de som var innenfor ble reddet fra morderengelen. Det spilte ingen rolle hva de var

eller hadde gjort, bare de satt innenfor Lammets blod.

Må da hver og en som kjemper med Gud der ved Jabboks vadested, når Gud sier: «Slipp meg, for morgenen gryr,» si som Jakob: «Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg.» Det synes som Gud vil gå sin vei, han som egentlig vil velsigne.

Men han kaster ikke sin velsignelse etter oss. Han vil at vi skal be om den.

Men enda kan ikke Gud velsigne Jakob. Det kreves en ting til! Og så spør han: «Hva er ditt navn?» Vet ikke Gud hva Jakob heter? Jo, men Jakob må selv si det! Han svarer: «**JAKOB**, – Jakob heter jeg. **Jeg er en bedrager.**» Det er jo en syndsbekjennelse, ikke for at han har lurt sin far og sin bror; han har nok bekjent de syndene for lenge siden, men for at han har lurt seg selv og Gud. Han har vandret med staven – uten å være halt. Han har vandret som en kristen uten å være født ovenifra. Han har vært en nådetyv.

Jeg vet at dette er den tyngste bekjennelse. Tenk dem som kommer dragende med grove bekjennelser, det er jo så «lett». Men å bare ha sin fromhet å bekjenne, – sin egen kristendom, den som en hadde satset alt på, den som har vært min trygghet i mange år, den som jeg også har blitt hånet for...

Å bekjenne den som synd, å si mitt navn; jeg heter Jakob, jeg er ingen kristen, selv om har vandret og bekjent meg som en kristen i så mange år, det er en vanskelig bekjennelse.

Men etter denne bekjennelsen – etter denne konkursen – fins det intet hinder lenger. Jakob blir velsignet med den himmelske velsignelsen. Han får et nytt navn, Israel, som betyr: Gud hersker. Nå er Gud blitt konge i Jakobs hjerte.

Men han må fortsatt bære sin syndige

natur, for vi ser videre at han iblant kalles Jakob og iblant Israel. Han er en synder, men rettferdig. Når vi leser Bibelen som jeg gjorde, i den svenske oversettelsen fra 1703, så står det jo så fint da Jakob forlot Jabboks vadested, da sier han: «Nu har jag sett Guds ansikte (og det er jo Jesus) och nu år min sjel frelst vorden.»

En ny vandring

Når han så passerer Pnuel, går solen opp. Det gryr en ny dag for Jakob, eller vi kan kanskje si, for Israel. Nå lyser nådens sol over ham og hans liv, en soloppgang fra det høye. Solen har nok lyst før over Jakobs liv, men det er som profeten sier, at når hjertesårene blir legt, skal solens lys bli sju ganger klarere enn det har vært. (Jes 30:26) Kristus kan lyse ganske klart også for den som går kalt, men ennå ikke er kommet inn i løfteslandet. Men løftet lyder at etter Jabboks vadested skal solen lyse sju ganger klarere.

Jakob er nå endelig kommet hjem. Og nå ser vi at det ikke synes å være noe problem med Esau lenger. Slik er det med oss mennesker; vi får først klare opp med Gud, så ordnes også vårt forhold til våre medmennesker.

Jakob er for alltid haltende og han får et ganske tungt liv. Men nå har han i alle fall staven i sin hånd. Og denne staven er blitt så kjær for Jakob. Vi leser i Hebreerbrevet at når han skal dø, når han ligger der i senga, så har han fremdeles staven med seg. Og han tilber «bøyd over knappen på sin stav». (Hebr. 11,21).

Så vandrer han de siste steg over den broløse strømmen, og staven den bærer – bort over tid og rom.

Så kommer vi til oss. Hvordan er det da her iblant oss? Kan det være at det fins

noen «Jakob» her inne? Ja, det er jeg helt overbevist om at det gjør. For Jakob finner vi i bedehus og i kristne sammenhenger, og det blir ofte dessverre også slik at Jakob, som er blitt med fra tidligere vekkelser, han blir gjerne prest og predikant. Han samler hjorder om seg. Han kan i tillegg ha lykke med seg i den gjerningen en stund.

Fins du da her, Jakob, som har forlatt løfteslandet? Du er kanskje kommet til Betel. Det har vært en avgjørende opplevelse for deg. Da forstår du ikke riktig hva jeg har talt om, men avvist det likevel ikke. Gjør som Maria, som gjemte alt i sitt hjerte. Gjem det til den dagen du kommer til Jabboks vadested, skjønt du aldri tror at dette angår deg.

Når det blir mørkt på din vandring og du ikke kommer inn i løfteslandet, kom da i hu at når det er som mørkest, når det synes som Gud stenger deg ute, da er du så nær, da er du i den trange porten, – den port der du ikke selv kan komme igjennom, der du ikke selv kan skape deg en tro, hvor mye du enn anstrenger deg. Da du må be Gud om å få troen – som en gave.

Skulle noen være i samme stilling som Jakob, så betro deg gjerne til en kristen du har tillit til. For det er å åpenbare det for Herren. For han har sagt at i sine vil han vandre og i sine vil han bo, og der kan du også få høre forlatelsens og velsignelsens ord til deg, nettopp til deg, Jesu egne ord, for den som hører dere, hører meg.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var, er og blir en sann Gud fra evighet til evighet. Amen

Til norsk ved Ragnar Opstad

Misunnelse

Misunnelse er en av de største krefter som finnes på vår syndige Jord. Misunnelse er som regel resultat av egoisme og selvhevdelse. Det var på grunn av misunnelse at fariseerne overgav Jesus til Pilatus.

Også langt inn i de kristne rekker finner vi misunnelse. Misunnelse kan være en kilde til baktalelse. Er det noe som ødelegger i de helliges samfunn er det misunnelse.

Bibelen sier at kjærligheten misunner ikke. Nei det skulle være en glede for oss at det går godt for en broder eller søster, at de har fremgang. Det være seg materielt og i sær åndelig. Den som ligger under for misunnelse, har det vondt, og trenger vår forbønn og omsorg.

La oss se på våre evner og talenter som en gave fra Gud. De har vi fått for å forvalte, ikke for å sole oss i dem. Bruker vi de evner vi har fått, skal vi slippe å svare for det vi ikke har.

Bibelen sier at vi skal tjene hverandre med de nådegaver vi har fått. Vi skal hjelpe hverandre på veien mot himmelen, ikke misunne hverandre. Vi har det materielt godt, og ingen lider nød, derfor har vi ingen grunn til å misunne hverandre. La oss bruke våre krefter på å vinne andre for himmelen, og ikke gjøre som disiplene og trette om hvem som er størst. «Den som vil være stor blant dere, skal være alles tjener,» sier Jesus.

Karl Notøy

Se, vi går opp til Jerusalem...

Se, vi går opp til Jerusalem, og Menneskesønnen skal ... bli hånet og hudstrøket og korsfestet. Og på den tredje dag skal han oppstå.

Matt 20:18-19

Hvor vidunderlig er vel ikke dette **vi** går opp til Jerusalem! Jesus samtaler med sine disipler. Han sier ikke jeg går opp, men **vi**!

Dette **vi** innebærer hele evangeliet! Jesus går sammen med sine venner som har forlatt alt og fulgt ham. De har tatt en alvorlig beslutning, båret store offer og mye forakt, og er ytre sett gode og aktverdige mennesker.

Men det skjuler seg mye synd i disse fromme menn. Det skal snart vise seg i praksis. En av dem skal forråde sin Mester, en annen skal fornekte ham, tre av dem skal sovne midt i bønnekampen, en skal gripe til sverd og alle sammen skal svikte Jesus, tenke på sin egen sikkerhet, seg selv først...

Jo, her er det mye synd. Men det er nettopp derfor Jesus går sammen med dem opp til Jerusalem. All denne synd som herjer i disiplene, er lagt på deres Mester. Han er på vei for å gjøre opp for sine venner.

Jesus trengte ikke gå opp til Jerusalem for sin egen skyld. Han gjorde det for sine venners skyld! Og han gjorde det frivillig, av guddommelig nåde, kjærlighet og miskunnhet!

Også du er innlemmet i dette **vi**. Det var dine synder Jesus bar til Golgata.

Se **vi** går opp til Jerusalem...

Jon Espeland

Pinsestevne

28.-31. mai 2004
på Bibelskolen på Fossnes

Ledere: Magne Ekanger og
John Flaten

Fredag 28. mai

kl 2000 Møte v/Ingar Gangås

Lørdag 29. mai

kl 1000 Bibeltime v/Dagfinn Natland

kl 1130 Bibeltime v/Tore Mangelrød

kl 1700 Bibeltime v/Ingar Gangås

kl 2000 Møte v/Dagfinn Natland

Søndag 30. mai

kl 1000 Bibeltime v/Dagfinn Natland

kl 1130 Bibeltime v/R. Linkjendal

kl 1700 Bibeltime v/Tore Mangelrød

kl 2000 Møte v/Ingar Gangås

Mandag 31. mai

kl 1030 Møte v/Tore Mangelrød

Priser: Full pensjon: kr 750,- pr. pers.
Barne- student- og familierabatter.

Påmelding innen 15. mai 2004 til:

Aud og John Flaten, telefon 69 88 32 95
mobil 916 36 401

ALLE HJERTELIG VELKOMMEN
TIL SAMLING OM GUDS ORD!

Barne- og ungdomsleirer

I Vestfold 25.-27. juni 2004

Barneleir på Fossnes:

Kontakt Martin Fjære, 33 36 17 76

Ungdomsleir på Heia leirsted:

Kontakt Svein Mangelrød, 33 11 20 47

Hovedsommerskole

14.-18. juli 2004
på Lundheim Folkehøgskole, Moi

Ledere: Karl B. Bø, Dag Rune Lid,
og Olaf André Klavenæs

Onsdag 14. juli

kl 2000 Møte v/Lars Fossdal

Torsdag 15. juli

kl 1000 Årsmøte i NLL

Andakt v/Ragnvald Lende

kl 1700 Bibeltime v/Per B. Holm

kl 2000 Møte v/Gunner Jensen

Fredag 16. juli

kl 1000 Bibeltime v/Lars Fossdal

kl 1130 Bibeltime v/Martin Fjære

kl 1700 Bibeltime v/Gunner Jensen

kl 2000 Møte v/Per Bergene Holm

Lørdag 17. juli

kl 1000 Bibeltime v/G. Soppeland

kl 1130 Bibeltime v/Per B. Holm

kl 1700 Bibeltime v/Martin Fjære

kl 2000 Møte v/Gunnar Soppeland

Søndag 18. juli

kl 1030 Møte v/Gunnar Soppeland

Priser: Full pensjon: kr 1 200,- pr. pers.
Barne- student- og familierabatter.

Påmelding innen 1. juli 2004 til Marta
og Karl B. Bø, tel 51 41 87 46, mob. 905
49 825. **NB:** Alle over 18 år som ønsker å
benytte stemmeretten på årsmøtet, må
ved innmelding gi særskilt beskjed om
dette!

ALLE HJERTELIG VELKOMMEN
TIL SAMLING OM GUDS ORD!

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

For tanken alt for stort

Av Karl Notøy

Vi mennesker er opptatt med å forstå alt, at alt kan forklares.

Dette synet holder på å spre seg inn i de kristnes rekker. Vi prøver å forstå Gud og hans frelse, og det prøves å legge det til rette for tanken. Det hevdes at mennesket med sin fornuft kan finne veien til Gud. Det er bare om å gjøre å forstå poenget i budskapet. Og så smøres det på med Guds kjærlighet.

Men Bibelen sier det klart at mennesket aldri kan bli frelst ved å forstå, men ved å høre.

Kristendommen er en åpenbaringsreligion. Skal vi kunne komme til tro må Ordet ved Den Hellige Ånd bli åpenbart for våre hjerter.

Jesus måtte si til Nikodemus: «Du er Israels lærer, og vet ikke dette?» Endog til Peter sa han «Du har ikke sans for det som hører Guds rike til, men bare for det som hører menneskene til.»

Mennesket er så jordvent, og menneskers tanker er onde den hele dag. Det eneste mennesket kan, er å synde. Og endog våre beste gjerninger er smittet av synd.

Mennesket mener selv at det skal finne Gud. Men Bibelens budskap er at Gud fant meg. At han kom til meg i sitt ord. At jeg som var død ble gjort levende.

«Hvem kan da bli frelst?» spurte disiplene en gang. Og Jesus svarte: For mennesker er det umulig, men for Gud er alt mulig.»

Ja, det som var umulig for mennesket, det gjorde Gud, da han sendte sin Sønn, og forlikte verden med seg selv.

Med tanken kan ingen forstå dette! David sier det slik: «Å forstå dette er for underlig for meg, det er for høyt, jeg makter det ikke.»

Som kristen møter du mange hvorfor. Det er ikke lett å forstå Guds veg. Det kan synes at det blir mange bratte bakker. Og foten kan bli sår mange ganger.

Nei, Guds skole er ikke enkel. For vi vil så gjerne bli store, mens Gud vil at vi skal være små.

Han vil lære oss ydmykhet.

La oss ikke prøve å legge budskapet til rette for tanken. Det ender med at vi begynner å ta bort det vi ikke kan forklare med tanken.

Det er Den Hellige Ånd som skal forklare budskapet og gjøre det levende for våre hjerter.

Hvem kan forstå frelsesverket, jomfrufødselen, eller Jesu oppstandelse. Nei, ingen kan forstå Guds handlemåte, for Guds tanker er høyre enn menneskenes tanker. Han har gjennom Jesus Kristus gjort det mulig for deg og meg å nå himmel og salighet.